

nattligt överfall. Med under dagen tillgripna och undan-gömda tillhyggen av diverse slag, stormade de kajutan och gjorde kaptenen och hans styrmän till fångar, varefter de togo hand om vapenförrådet. Andre styrman, som hade vakten på däck, avsköt sina pistoler mot upprorsmännen och ropade besättningen till hjälp, men ehuru dessa visade stort mod, voro de dock ej försedda med skjutvapen och blevo därför efter tappert motstånd övermannade och slagna i järn. Andre styrman och en matros blevo under handgemänget dödade och ett flertal sårades å ömse sidor. Det hela var över på en halvtimme, och nu var det präktiga fartyget med sin goda utrustning av alla slag i banditernas våld.

Efter bataljen kastades liken överbord, och den sårade kaptenen och hela besättningen fördes ned i lastrummet, där de tvingades byta kläder med banditerna. Alla sjömannens övriga kläder beslagtogs även och pådrogos i stället för de randiga fångdräkterna, så långt förrådet räckte till. Det blev nu rådplägning och denna blev både stormig och blodig. En del ville styra norröver och uppsöka någon av Söderhavs-öarne och slå sig ned där; andra ville börja en kryss som sjörövare och skaffa sig rikedom först av allt. De mera besinningsfulla framhöllo, att utan kunskaper i navigation och sjömanskap kunde man ej idka sjöröveri eller överhuvud taget alls handska ett fartyg. Slutligen föreslog en av det sistnämnda partiet, att man skulle styra sydostvärt och söka angöra den så mycket omtalade »fria kolonien» i Nya Zeeland. Där kunde man dessutom möjligen finna något val-fångstskepp, som man sedan genom list skulle kunna bemäktiga sig, och då detta var gjort och om lyckan var god, kunde man säkerligen i land få tag i en eller annan navigations-kunnig man, som vore villig taga tjänst ombord. Det rövade fartyget »Wellington» med sin fångna besättning kunde man sedan kvarlämna i hamnen, som varande det enklaste sättet »att komma ifrån den saken». Och sedan låg världen fri